

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 263/2021-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a zo sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Okresného súdu Ružomberok č. k. 8 PP 36/2018 zo 7. novembra 2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 1 Tos 129/2018 z 12. februára 2019, ako aj proti postupu a rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku č. k. PK – 1 Tš 8/2005 z 21. októbra 2015 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 To 5/2016 z 28. marca 2018 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 23. apríla 2019 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv a práv podľa čl. 12 ods. 4, čl. 13 ods. 3, 4, čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 21 ods. 1 a 2, čl. 32, čl. 48 ods. 1 a 2, čl. 49, čl. 50 ods. 2 a 3, čl. 16 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 1, čl. 3, čl. 5 ods. 1 písm. a) a c) a ods. 2, čl. 6 ods. 1, 2 a ods. 3 písm. a), b) a d), čl. 7 ods. 1, čl. 10 ods. 1 a 2, čl. 14, čl. 17 a čl. 18 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), čl. 1 ods. 1 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol č. 12 k dohovoru“) a čl. 267 písm. a) Zmluvy o fungovaní Európskej únie postupom a rozhodnutiami všeobecných súdov uvedených v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť všeobecným súdom na ďalšie konanie.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva nasledovný stav veci:

3. Sťažovateľ elektronickým podaním zo 6. apríla 2018 podal na Okresnom súde Bratislava I žiadosť o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody (ďalej aj „žiadosť o podmienené prepustenie“ alebo „žiadosť“), keďže naposledy bol v danej veci vo výkone väzby v Ústave na výkon väzby Bratislava, odkiaľ bol 30. novembra 2007 prepustený na slobodu. Okresný súd Bratislava I vo veci rozhodovania o tejto žiadosti nariadil dve verejné zasadnutia. Prvé verejné zasadnutie bolo podľa sťažovateľa odročené z dôvodu, že Špecializovaný trestný súd nedoručil konajúcemu súdu včas rozhodnutie predsedu senátu o započítaní vykonanej väzby sťažovateľa do trestu. Na v poradí druhé nariadené verejné zasadnutie sa sťažovateľ nemohol dostaviť, keďže pri vstupe do budovy Okresného súdu Bratislava I bol obmedzený na osobnej slobode pre účely jeho dodania do výkonu trestu odňatia slobody, o nariadení ktorého sťažovateľ nemal vedomosť, pretože mu nebolo oznámenie v rozpore so znením § 408 ods. 2 Trestného poriadku.

4. Sťažovateľ bol následne umiestnený v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody Leopoldov, odkiaľ bol eskortovaný na výkon trestu do Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Ružomberok.

5. O žiadosti sťažovateľa rozhodol Okresný súd Ružomberok (ďalej len „okresný súd“) uznesením č. k. 8 PP 36/2018 zo 7. novembra 2018 tak, že jeho žiadosť zamietol. Svoje rozhodnutie okresný súd odôvodnil poukázaním na predčasnosť žiadosti, ako aj na skutočnosť, že dosiaľ nebolo preukázané splnenie materiálnych podmienok umožňujúcich podmienené prepustenie z výkonu trestu.

6. Proti uzneseniu okresného súdu č. k. 8 PP 36/2018 zo 7. novembra 2018 podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 11 Tos 129/2018 z 12. februára 2019 tak, že sťažnosť zamietol ako nedôvodnú. Krajský súd sa v plnej miere stotožnil so závermi uznesenia okresného súdu a žiaden dôvod na ich revíziu nezistil ani po doplnení dokazovania.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. V ústavnej sťažnosti podanej proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu sťažovateľ argumentuje:

a) Podľa názoru sťažovateľa v jeho prípade vec pripadla vecne a miestne príslušnému Okresnému súdu Bratislava I, pričom následným eskortovaním do Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Leopoldov sa zmenila príslušnosť súdu a vo veci začal konať Okresný súd Trnava. Po necelom mesiaci bol sťažovateľ znova eskortovaný do Ústavu na výkon odňatia trestu odňatia slobody Ružomberok, čím sa opäť zmenila príslušnosť súdu, a preto vo veci napokon rozhodol napadnutý okresný súd a o sťažnosti proti rozhodnutiu okresného súdu krajský súd. V dôsledku zmien príslušnosti sa tak lehota na rozhodovanie o žiadosti sťažovateľa predĺžila na neakceptovateľných 215 dní od jej podania do rozhodnutia okresného súdu a celkovo na 302 dní do rozhodnutia krajského súdu. Uvedená skutočnosť podľa sťažovateľa znamená, že postupom konajúcich súdov bola porušená povinnosť rozhodnúť o žiadosti o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody v zákonom určenej lehote do 60 dní od podania žiadosti, ktorá vyplýva z § 415 ods. 3 Trestného poriadku.

b) Sťažovateľ tvrdí, že opakovanou zmenou v príslušnosti konajúceho súdu bol odňatý zákonnému sudcovi, ktorým mal byť podľa jeho názoru sudca Okresného súdu Bratislava I, pričom k takémuto odňatiu došlo na základe rozhodnutia iného ako súdneho orgánu, teda rozhodnutím o jeho premiestnení do iného ústavu na výkon trestu odňatia slobody. V dôsledku tohto pochybenia bolo napokon o jeho žiadosti rozhodnuté v lehote až päťnásobne dlhšej, než je lehota zákonná. Sťažovateľ tiež vyslovil názor, že raz založená príslušnosť okresného súdu by v trestnom konaní mala trvať od začiatku konania až do rozhodnutia súdov, a teda o jeho žiadosti o podmienené prepustenie mal napriek jeho premiestneniu do ústavov v Leopoldove a Ružomberku rozhodovať Okresný súd Bratislava I. Podľa názoru sťažovateľa je každá zmena príslušnosti súdu v prebiehajúcom konaní, predovšetkým zmena miestnej príslušnosti, ktorá bola založená podaním návrhu, automaticky porušením čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Miestna príslušnosť, ktorá je pri podaní návrhu určená, musí platiť ako jediná zákonná, aj keby sa podmienky inak odôvodňujúce zmenu menili akokoľvek, a to aj v prípade, ak k takýmto zmenám došlo až po začatí konania. Začiatok konania je podľa sťažovateľa daný momentom podania prvého podnetu v danej veci, čo platí, aj pokiaľ ide o príslušnosť súdu vo veci sťažovateľa, aj keď toto pravidlo nie je exaktne vymedzené v ustanovení § 417 Trestného poriadku. Sťažovateľ vyslovil názor, že trestné právo je voči občianskemu právu vo vzťahu *lex specialis*, preto aj na trestné právo je potrebné analogicky aplikovať princípy civilného práva, a to najmä v tých oblastiach, ktoré trestné právo výslovne neupravuje. Aj pri posudzovaní otázky trvania miestnej príslušnosti súdu je podľa sťažovateľa potrebné aplikovať ustanovenie § 13 Civilného sporového poriadku, resp. § 9 ods. 1 Správneho súdneho poriadku.

c) Sťažovateľ namieta v tejto súvislosti aj vplyv neprimeranej dĺžky rozhodovania o jeho žiadosti o podmienené prepustenie na jeho základné právo na súdnu ochranu. Postupovaním veci došlo k zásahu do jeho práva podať novú žiadosť o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody v zmysle § 415 ods. 1 Trestného poriadku. Tento stanovuje, že novú žiadosť možno podať až po uplynutí jedného roka od zamietnutia predošlej žiadosti. Podľa sťažovateľa predĺžením času rozhodovania nad zákonný rámec šesťdesiatich dní sa automaticky o túto dobu posúva aj koniec jednoročnej lehoty určenej zákonom pre ďalšiu možnosť iniciovať konanie o podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody. Zároveň to znamená, že o dobu prevyšujúcu zákonom stanovenú dobu 60 dní bolo sťažovateľovi odňaté právo na súdnu ochranu.

d) V tejto súvislosti sťažovateľ namieta aj závery krajského súdu uvedené v rozhodnutí o jeho sťažnosti, kde krajský súd poukázal na skutočnosť, že zákonodarca s prekročením 60-dňovej lehoty nespojil pre odsúdeného žiaden benefit. Sťažovateľ spochybňuje názor krajského súdu, podľa ktorého text zákona má byť jediným prameňom práva, a označuje ho za dávno prekonaný. Poukazuje pritom na bližšie neoznačenú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru z princípu prejednávania veci v primeranej lehote vyvodil povinnosť všeobecného súdu priet'ahy v konaní kompenzovať primeranými benefitmi.

e) Podľa názoru sťažovateľa súdy v napadnutých uzneseniach okrem konštatovania údajne predčasného podania žiadosti bez bližšieho vysvetlenia odôvodnili svoje rozhodnutie iba konštatovaním, že účel trestu dosiaľ nebol naplnený, a teda okrem formálnej podmienky je ešte potrebné naplniť aj materiálnu podmienku spočívajúcu vo vedení riadneho života. Sťažovateľ poukázal na to, že konajúce súdy ani len netvrdili, že by sa v jeho prípade vedenie riadneho života očakávať nedalo, a tieto okolnosti ponechali bez ďalších úvah. Záver

o tom, že v jeho prípade nedošlo k naplneniu materiálnych podmienok podmiennečného prepustenia, sťažovateľ spochybňuje a spochybňuje aj spôsob, akým súdy hodnotili dôkazy týkajúce sa naplnenia materiálnych podmienok podmiennečného prepustenia.

f) Sťažovateľ zaujíma aj stanovisko k interpretácii obsahu dôkazov, ktoré konajúce súdy brali pri svojom rozhodovaní do úvahy, najmä pokiaľ ide o hodnotenie osoby sťažovateľa vypracované riaditeľom Ústavu na výkon trestu v Ružomberku a Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v Bratislave.

g) Sťažovateľ tiež tvrdí, že záver konajúcich súdov o predčasnosti podania jeho žiadosti o prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody je bez ďalšieho vysvetlenia.

h) Pokiaľ ide o hodnotenie materiálnych podmienok podmiennečného prepustenia, sťažovateľ tvrdí, že tieto podmienky nie je možné vykladať spôsobom, akým ich interpretovali konajúce súdy, teda ako podmienky viažuce sa striktne na pobyt vo výkone trestu odňatia slobody. Podľa názoru sťažovateľa nie je možné logicky porovnávať súčasný stav bez preskúmania stavu z minulosti, z toho dôvodu sťažovateľ za „*nepochopiteľné*“ označuje stanovisko krajského súdu, ktorý konštatoval, že pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení nehodnotí trestnosť činu a nenahrádza súd rozhodujúci o vine. Sťažovateľovi je táto skutočnosť známa, ale na pôvodný odsudzujúci rozsudok a jeho skutkovú vetu poukazoval iba v nevyhnutnom rozsahu potrebnom pre zhodnotenie materiálnych podmienok podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody. Z rovnakého dôvodu napáda odsudzujúci rozsudok Špecializovaného trestného súdu aj vo svojej ústavnej sťažnosti. Sťažovateľ následne podrobne a pomerne rozsiahlo rekapituluje výhrady, ktoré má voči odsudzujúcemu rozsudku Špecializovaného trestného súdu v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), a žiada, aby v tejto súvislosti ústavný súd preskúmal aj tieto rozhodnutia ako konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutých uznesení o nevyhovení jeho žiadosti o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základných práv a práv vymedzených v bode 1 postupom a rozhodnutiami všeobecných súdov uvedených v záhlaví tohto uznesenia. Ústavná sťažnosť po jej doručení nebola pridelená sudcovi spravodajcovi. Plénum ústavného súdu prijalo 16. októbra 2019 dodatok č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“). Podľa čl. X bodu 5 rozvrhu práce veci, ktoré neboli v období od 17. februára 2019 do 16. augusta 2019 pridelené sudcom spravodajcom, boli prerozdelené náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov medzi sudcov menovaných do funkcie 10. októbra 2019. Ústavná sťažnosť bola pridelená sudcovi spravodajcovi Martinovi Vernarskému a bola prejednaná v III. senáte ústavného súdu, ktorý pracuje v zložení uvedenom v záhlaví tohto uznesenia.

9. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania [§ 39 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom

súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. Napriek absencii právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd nepovažoval za potrebné vyzývať sťažovateľa na doplnenie jeho podania, vyhodnotiac ho za obsahovo natoľko zrozumiteľné, že umožňuje realizovať ústavný prieskum (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015).

11. Ústavný súd na tomto mieste uvádza, že sťažovateľ v petite svojej sťažnosti označil veľké množstvo referenčných základných práv a slobôd zaručených ústavou, dohovorom, dodatkovým protokolom č. 12 k dohovoru či Zmluvou o fungovaní Európskej únie, avšak v odôvodnení ústavnej sťažnosti označené základné práva a slobody, resp. práva neindividualizuje vo väzbe na konkrétne sťažnostné námietky. Sťažovateľ označenými ustanoveniami argumentuje ako celkom, preto aj ústavný súd v odôvodnení tohto uznesenia reaguje na sťažnostné námietky bez konkrétnej väzby na sťažovateľom označené referenčné ustanovenia.

III.1. K namietanému porušeniu v záhlaví sťažnosti vymedzených základných práv a práv sťažovateľa rozsudkom Špecializovaného trestného súdu č. k. PK – 1 Tš 8/2005 z 21. októbra 2015 v spojení s uznesením najvyššieho súdu č. k. 3 To 5/2016 z 28. marca 2018:

12. Z formulácie sťažnostného petitu vyplýva, že sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia ním označených základných práv a práv aj „postupom“ Špecializovaného trestného súdu a najvyššieho súdu, pričom v bode 3 sťažnostného petitu navrhuje zrušiť rozsudok Špecializovaného trestného súdu č. k. PK – 1 Tš 8/2005 z 21. októbra 2015, ktorým bol uznaný za vinného a bol mu ložený trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov, ako aj uznesenia najvyššieho súdu č. k. 3 To 5/2016 z 28. marca 2018, ktorým bolo zamietnuté jeho odvolanie.

13. Z obsahu sťažnosti, sťažnostných námietok, ako aj z lustrácie v registri ústavného súdu vyplynulo, že v čase podania ústavnej sťažnosti mal sťažovateľ možnosť namietaný rozsudok Špecializovaného trestného súdu, ako aj uznesenie najvyššieho súdu možnosť napadnúť mimoriadnym opravným prostriedkom, a to dovolaním podľa § 368 Trestného poriadku. Sťažovateľ túto svoju možnosť pred podaním ústavnej sťažnosti aj využil, pričom o jeho dovolaní rozhodoval najvyšší súd v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 2 TdoV 8/2018. Uznesenie najvyššieho súdu č. k. 2 TdoV 8/2018 zo 7. septembra 2020, ktorým najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol, sťažovateľ napadol ústavnou sťažnosťou vedenou pod sp. zn. Rvp 2611/2020, a teda námietky sťažovateľa týkajúce sa rozhodovania všeobecných súdov o vine a treste sťažovateľa budú predmetom prieskumu v inom prebiehajúcom konaní.

14. Ústavný súd preto sťažnosť v rozsahu námietok smerujúcich proti rozhodnutiam o vine a treste sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú a v ďalšom odôvodnení sa námietkami v tomto rozsahu nezaoberal.

III.2. K namietanému porušeniu v záhlaví sťažnosti označených základných práv a práv sťažovateľa uznesením okresného súdu č. k. 8 PP 36/2018 zo 7. novembra 2018:

15. Ústavný súd vo vzťahu k tejto časti ústavnej sťažnosti odkazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, v zmysle ktorého má sťažovateľ právo domáhať sa ochrany práv a slobôd pred ústavným súdom iba v prípade, ak o ich ochrane nerozhoduje iný súd.

16. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje.

17. Keďže sťažovateľ mal možnosť domáhať sa nápravy tvrdeného porušenia svojho práva na krajskom súde v rámci odvolacieho konania a túto svoju možnosť aj využil, ústavný súd vo vzťahu k namietanému porušeniu práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom okresného súdu nemá právomoc na takéto preskúmanie (I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05).

18. Ústavný súd preto časť ústavnej sťažnosti smerujúcu proti napadnutému rozsudku okresného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.3. K namietanému porušeniu v záhlaví sťažnosti označených základných práv a práv sťažovateľa uznesením krajského súdu č. k. 1 Tos 129/2018 z 12. februára 2019:

19. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu sťažovateľ v prvom rade namieta, že tento sa v nedostatočnej miere vysporiadal so skutočnosťou, že v rámci konania o jeho žiadosti o podmienené prepustenie nebola dodržaná lehota na rozhodnutie vyplývajúca z § 415 ods. 4 Trestného poriadku, v dôsledku čoho bolo konanie poznačené neodôvodnenými prietahmi s následkom porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Sťažovateľ vytýka konajúcim súdom skutočnosť, že jeho žiadosť o podmienené prepustenie bola opakovane postupovaná medzi okresnými súdmi z dôvodu premiestnenia sťažovateľa do ústavu na výkon trestu odňatia slobody vždy v obvode iného okresného súdu. Týmto postupom došlo k niekoľkonásobnému prekročeniu zákonom určenej lehoty na rozhodnutie.

20. Sťažovateľ zároveň namieta, že neúmerne zdĺhavé rozhodovanie konajúcich súdov malo dopad aj na obmedzenie jeho možností podať podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku v prípade negatívneho rozhodnutia o jeho žiadosti novú žiadosť. Limitujúca jednoročná lehota totiž plynie až od právoplatného rozhodnutia o prvotnej žiadosti, pričom zdĺhavé rozhodovanie spôsobené postupovaním trestnej veci sťažovateľa spôsobilo, že v skutočnosti mal možnosť požiadať novou žiadosťou o podmienené prepustenie niekoľko mesiacov neskôr, než by tomu bolo v prípade, ak by všeobecné sudy rozhodli o jeho žiadosti v zákonnej 60-dňovej lehote.

21. 1. Podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku o podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody rozhoduje súd na návrh prokurátora, riaditeľa ústavu na výkon väzby alebo riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody, v ktorom sa trest vykonáva, záujmového združenia občanov alebo na návrh odsúdeného na verejnom zasadnutí. Ak bol návrh odsúdeného o podmienené prepustenie zamietnutý, môže ho odsúdený opakovať až po uplynutí jedného roka, a ak ide o odsúdeného na dvadsaťpäť rokov alebo na doživotie, po uplynutí troch rokov od zamietnutia okrem prípadu, že návrh bol zamietnutý len preto, že ho odsúdený podal predčasne.

21.2. Podľa § 415 ods. 4 Trestného poriadku o návrhu podľa odsekov 1 až 3 rozhodne súd najneskôr do 60 dní od jeho doručenia.

21.3. Podľa § 416 ods. 1 Trestného poriadku o tom, či sa podmienične prepustený osvedčil alebo či sa zvyšok trestu vykoná, rozhoduje súd na verejnom zasadnutí. Rozhodnutie, že sa podmienične prepustený osvedčil, môže so súhlasom prokurátora urobiť aj predseda senátu.

21.4. Podľa § 416 ods. 2 Trestného poriadku o skončení kontroly technickými prostriedkami rozhoduje súd na verejnom zasadnutí. Ak bol návrh odsúdeného na skončenie kontroly zamietnutý, môže ho odsúdený opakovať až po uplynutí šiestich mesiacov od zamietnutia okrem prípadu, že návrh bol zamietnutý len preto, že ho odsúdený podal predčasne.

21.5. Podľa § 417 ods. 1 Trestného poriadku na rozhodnutie podľa § 415 je príslušný okresný súd, v ktorého obvode sa trest odňatia slobody vykonáva, a na rozhodnutie podľa § 416 súd, ktorý odsúdeného z výkonu trestu podmienične prepustil.

21.6. Podľa § 417 ods. 2 Trestného poriadku pred rozhodnutím o podmieničnom prepustení musí byť odsúdený vylúchnutý; to neplatí, ak súd postupuje podľa § 415 ods. 3.

21.7. Podľa § 417 ods. 3 Trestného poriadku proti uzneseniu podľa § 415 ods. 3 je prípustná sťažnosť proti výroku o určení dĺžky skúšobnej doby. Proti ostatným rozhodnutiam podľa § 415 a § 416 je prípustná sťažnosť, ktorá má odkladný účinok.

22. Vo vzťahu k tejto časti námietok sťažovateľa ústavný súd v prvom rade konštatuje, že sťažovateľ označil za porušovateľa svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy iba okresný súd a krajský súd. Okresný súd Bratislava I ani Okresný súd Trnava, ktoré o jeho žiadosti rozhodovali pred postúpením veci okresnému súdu, sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti ako porušovateľov neoznačil, preto ústavný súd, súc viazaný sťažnostným petitom, mohol skúmať iba postup okresného súdu a krajského súdu. Zároveň sťažovateľ napadol vo vzťahu k okresnému súdu a krajskému súdu ich uznesenia, nie však postup, ktorý ich vydaniu predchádzal.

23. Ústavný súd dlhodobo zastáva názor, že sťažnosť podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku možno považovať v zmysle § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde za účinný právny prostriedok, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorého použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitného predpisu – Trestného poriadku (napr. IV. ÚS 296/2010, II. ÚS 31/09, IV. ÚS 113/2012, II. ÚS 531/2017). Obdobný názor vo vzťahu k porovnateľnej právnej úprave § 91 rakúskeho Gerichtsorganisationsgesetz (zákon o organizácii súdov) zaujal aj Európsky súd pre ľudské práva v konaní o sťažnosti č. 23459/94 vo veci Holzinger proti Rakúsku, rozsudok z 30. 1. 2001, bod 16).

24. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ netvrdí ani nepreukazuje, že by podal sťažnosť podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku na nadriadenom súde, ktorou by sa domáhal určenia primeranej lehoty na uskutočnenie požadovaného úkonu – vydanie uznesenia o vyhovení alebo nevyhovení jeho žiadosti. V prípade, ak by okresný súd takejto sťažnosti nevyhovел, bolo by jeho povinnosťou predložiť vec nadriadenému súdu, ktorý by o sťažnosti pre nečinnosť rozhodol v zmysle § 55 ods. 5 Trestného poriadku do piatich pracovných dní od prevzatia veci. Vzhľadom na to, že sťažovateľ nevyužil právny prostriedok ochrany svojho základného práva, ktorý mu osobitný predpis (Trestný poriadok) účinne poskytuje a na ktorého použitie je oprávnený, je potrebné jeho sťažnosť odmietnuť ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

25. Nad rámec uvedeného ústavný súd z príloh ústavnej sťažnosti zistil, že okresný súd o žiadosti sťažovateľa rozhodoval v dňoch od 24. septembra 2018 (keď mu bola postúpená žiadosť sťažovateľa so spisovým materiálom) do 7. novembra 2018. Z uvedeného je zrejmé, že okresný súd rozhodol o žiadosti v lehote 45 dní od doručenia žiadosti sťažovateľa, a teda rozhodol v lehote podľa § 415 ods. 4 Trestného poriadku. S ohľadom na túto skutočnosť, ako aj na fakt, že lehota podľa § 415 ods. 4 Trestného poriadku sa týka iba rozhodovania okresného súdu, nie aj rozhodovania krajského súdu o podanej sťažnosti, ako aj s ohľadom na skutočnosť, že sťažovateľ v petite svojej sťažnosti namieta porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov rozhodnutiami konajúcich súdov, a nie konaním, ktoré ich vydaniu predchádzalo, bolo by možné sťažnosť v tejto časti odmietnuť aj ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

26. Ústavný súd v tejto súvislosti podotýka, že sťažovateľovi nič nebránilo označiť za porušovateľa jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy Okresný súd Bratislava I, ktorý o žiadosti sťažovateľa rozhodoval pred postúpením veci okresnému súdu a ktorý o veci zjavne nerozhodol v lehote podľa § 415 ods. 4 Trestného poriadku.

27. Uzneseniu krajského súdu č. k. 1 Tos 219/2018 z 12. februára 2019 vytyka sťažovateľ okrem nesprávneho vyhodnotenia námietok už popísaných v bodoch 19 a 20 tohto uznesenia aj nesprávnosť, arbitrárnosť a neodôvodnenosť záverov o predčasnosti podania jeho žiadosti o podmienčné prepustenie, ako aj záverov týkajúcich sa nesplnenia materiálnej podmienky podmienčného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody. Krajský súd tiež podľa sťažovateľa pochybil pri hodnotení dôkazov, keďže tieto svedčili v prospech sťažovateľovho podmienčného prepustenia, čo konajúce súdy nereflektovali.

28. V odôvodnení uznesenia č. k. 1 Tos 219/2018 z 12. februára 2019 krajský súd v podstatnom uviedol:

29. *„V súvislosti s procesným postupom okresného súdu je namieste konštatovať, že konanie, ktoré predchádzalo napadnutému uzneseniu, bolo vykonané prvostupňovým súdom v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku... Výrok napadnutého uznesenia o zamietnutí návrhu odsúdeného [REDAKOVANÉ] na podmienčné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody zodpovedá stavu veci a zákonu, a preto sa s ním nadriadený súd v plnom rozsahu stotožnil.*

Napadnutému rozhodnutiu o zamietnutí návrhu odsúdeného [REDAKOVANÉ] na podmienčné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody nemožno vytknúť žiadnu chybu či nedostatok, pričom odôvodnenie rozhodnutia učinil prvostupňový súd zodpovedajúcim spôsobom, dostatočne a presvedčivo, a preto krajský súd v zásade na odôvodnenie napadnutého uznesenia odkazuje...

Pre pozitívne rozhodnutie súdu o podmienčnom prepustení odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody je teda nevyhnutné nielen to, aby odsúdený počas tohto výkonu svojimi nadpriemernými aktivitami skutočne a reálne preukázal polepšenie a snahu o nápravu, ale je potrebná aj danosť reálneho predpokladu, že po takomto rozhodnutí bude odsúdený viesť riadny život.....Pri skúmaní splnenia materiálnych podmienok týkajúcich sa možnosti podmienčného prepustenia odsúdeného na slobodu je pre všeobecný súd dôležité zistiť a vyhodnotiť správanie odsúdeného počas výkonu trestu odňatia slobody...

Krajský súd konštatuje, že doplňujúce hodnotenia ústavov na výkon trestu odňatia slobody neobsahujú žiadne nové významné skutočnosti, ktoré by mali zásadný vplyv na rozhodnutie o návrhu odsúdeného [REDAKOVANÉ] na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody...

K nosným sťažnostným dôvodom považuje krajský súd za potrebné uviesť nasledovné úvahy.:

1. V konaní o návrhu odsúdeného na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody konajúce súdy nemajú kompetenciu preskúmavať správnosť právoplatných a vykonateľných rozhodnutí, na podklade ktorých bol odsúdenému uložený trest odňatia slobody. Iný postup by bol v rozpore s princípom legality upraveným v čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a bol by prekročením právomoci súdov konajúcich o návrhu odsúdeného na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody (*ultra vires*).

2. Krajský súd nespochybňuje skutočnosť, že v konaní o návrhu odsúdeného [REDAKOVANÉ] na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody nebolo rozhodnuté v lehote upravenej v § 415 ods. 3 Tr. por. Zákonodarca ale nespojil nedodržanie tejto lehoty so žiadnym benefitom v prospech odsúdenej osoby, a preto nedodržanie označenej lehoty nie je dôvodom na podmiennečné prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody.

3. Zdravotné dôvody na strane odsúdeného nie sú dôvodom na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Zdravotné dôvody na strane odsúdeného majú význam pre postup súdu v súlade s § 412, resp. § 413 ods. 2 Tr. por.

4. Zdravotné problémy členov rodiny odsúdeného nie sú dôvodom pre podmiennečné prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody.

5. Dĺžka základného konania, v ktorom bol v konečnom dôsledku uložený odsúdenému nepodmiennečný trest odňatia slobody, nemá význam z hľadiska dôvodov na podmiennečné prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody, naviac odsúdený zjavne opomenul popísať svoj podiel na celkovej dĺžke trestného konania, ktoré proti nemu bolo vedené. O jeho prístupe k trestnému konaniu svedčí prinajmenšom vydanie európskeho zatýkacieho rozkazu a s ním súvisiaca väzba na území iného štátu spojená s vydaním odsúdeného cudzozemskými orgánmi na trestné konanie do Slovenskej- '6 7 republiky.

6. V súvislosti s namietanou dĺžkou konania o návrhu na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody krajský súd poukazuje na to, že z predloženého súdneho spisu nevyplýva aktivita odsúdeného, ktorou by namietal odstránenie prieťahov v súdnom konaní postupom podľa § 55 Tr. por. Pri tejto pasivite odsúdeného nemôže sa domáhať satisfakcie za dĺžku konania o jeho návrhu na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody ani tým, že konajúce súdy na túto dĺžku konania prihliadnu pri pozitívnom rozhodnutí o jeho návrhu na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody.

7. Neobstojí námietka odsúdeného o miestnej neposlušnosti na konanie Okresného súdu Ružomberok, pretože tento konal a rozhodoval v súlade s miestnou príslušnosťou upravenou v § 417 ods. 1 Tr. por...“

30. Z citovaných častí odôvodnenia je zrejmé, že krajský súd sa s časťou sťažovateľových námietok vysporiadal výlučne poukázaním na odôvodnenie uznesenia okresného súdu. Ústavný súd sa preto oboznámil aj s obsahom odôvodnenia prvostupňového uznesenia okresného súdu (právny názor zakotvený v ustálenej judikatúre ústavného súdu totiž zahŕňa požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania, pozri napr. IV. ÚS 350/09, II. ÚS 112/2020). Ústavný súd však na tomto mieste už nepovažoval za potrebné opakovať celú argumentáciu uznesenia okresného súdu, keďže táto je sťažovateľovi dobre známa.

31. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 59/2019).

32. Po dôkladnom oboznámení sa s obsahom odôvodnenia oboch súvisiacich rozhodnutí ústavný súd dospel k názoru, že aj vo vzťahu k námietkam sumarizovaným v bode 27 tohto uznesenia je potrebné konštatovať zjavnú neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti. Odôvodnenie uznesenia krajského súdu v spojení s odôvodnením uznesenia okresného súdu dáva sťažovateľovi ústavne udržateľnú odpoveď na všetky ním vznesené námietky.

33. V súvislostiach tvrdení sťažovateľa o neprimeranej dĺžke konania sťažovateľ vo vzťahu ku krajskému súdu namieta, že krajský súd sa s touto jeho sťažnostnou námietkou náležite nevysporiadal v napadnutom uznesení, ktorým jeho sťažnosť zamietol ako nedôvodnú.

34. Ústavný súd sa s týmto tvrdením sťažovateľa nestotožňuje. K námietke týkajúcej sa neprimeranej dĺžky rozhodovania o žiadosti sťažovateľa krajský súd konštatoval jej opodstatnenosť, poukázal však aj na skutočnosť, že sťažovateľ nevyvinul aktivitu v podobe uplatnenia účinného prostriedku nápravy podľa § 55 Trestného poriadku. Podľa názoru krajského súdu pasivita odsúdeného v tomto smere nemôže viesť k satisfakcii v podobe pozitívneho rozhodnutia o jeho žiadosti. Krajský súd tiež konštatoval, že zákonodarca s nedodržaním poriadkovej lehoty podľa § 415 ods. 3 Trestného poriadku nespojil žiaden benefit v prospech odsúdeného, preto samo osebe nemôže byť dôvodom na podmienené prepustenie. Tento záver krajského súdu je tiež možné označiť za ústavne udržateľný, a to aj s prihliadnutím na závery uvedené v bodoch 24 a 25 odôvodnenia tohto uznesenia.

35. K námietke týkajúcej sa nedostatku príslušnosti okresného súdu krajský súd správne poukázal na znenie § 417 ods. 1 Trestného poriadku.

36. Ústavný súd na tomto mieste pripomína, že pri uplatňovaní právomoci podľa čl. 124 ústavy jeho úlohou nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, z novších napr. II. ÚS 206/2015, I. ÚS 41/2019). Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Takéto skutočnosti však ústavný súd z posudzovanej ústavnej sťažnosti nezistil.

37. Z obsahu citovaného ustanovenia § 417 ods. 1 Trestného poriadku je možné ustáliť, že príslušným na rozhodnutie o žiadosti obvineného o podmieňané prepustenie je vždy ten súd, v obvode ktorého sa trest odňatia slobody vykonáva. V praxi všeobecných súdov bol výkladom tohto ustanovenia ustálený postup, podľa ktorého v prípadoch, ak v čase medzi podaním žiadosti odsúdeného o podmieňané prepustenie a rozhodovaním súdu o tejto žiadosti dôjde k premiestneniu odsúdeného do ústavu na výkon trestu v obvode iného okresného súdu, dochádza aj k postúpeniu jeho žiadosti na rozhodnutie súdu, v obvode ktorého sa aktuálne odsúdený nachádza.

38. Napriek tomu, že tento postup je možné vnímať z hľadiska zásad hospodárnosti a rýchlosti konania ako pomerne neefektívny a majúci v praxi za následok aj možné predĺženie celkovej lehoty rozhodovania o žiadosti odsúdeného o podmieňané prepustenie až na úroveň atakujúcu jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, nie je s prihliadnutím na znenie ustanovenia § 417 ods. 1 Trestného poriadku možné ho označiť za arbitrárny, svojoľný alebo ústavne neudržateľný.

39. S ohľadom na skutočnosť, že o žiadosti sťažovateľa po postúpení veci vo finále rozhodol súd, v obvode ktorého sťažovateľ v čase rozhodovania súdu vykonával trest odňatia slobody, nie je možné prisvedčiť ani námietke sťažovateľa o nepríslušnosti súdu, ktorý vo veci meritórne rozhodol, a konštatovať porušenie jeho základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy.

40. Ústavný súd nemohol v tejto súvislosti prisvedčiť ani námietke, ktorou sťažovateľ poukázal na potrebu analogickej aplikácie zásady perpetuatio fori podľa Civilného sporového poriadku a Správneho súdneho poriadku. Ústavný súd v súvislosti s prípustnosťou výkladu právneho predpisu s použitím analógie už opakovane uviedol, že otázka použitia analógie v práve vzniká až vtedy, keď určitú situáciu právna norma priamo nepredvída a neupravuje ju, a až vtedy, keď ani prípustným extenzívnym výkladom určitého ustanovenia nemožno dospieť k tomu, že sa vzťahuje na danú situáciu. Analógia znamená primerané použitie obsahom najbližšieho ustanovenia toho istého právneho odvetvia alebo celého právneho poriadku, jeho zmyslu a základných zásad. V posudzovanom prípade však v Trestnom poriadku neabsentuje právna úprava pre určenie miestne príslušného súdu na konanie o žiadosti odsúdeného o podmieňané prepustenie, keďže táto je zrozumiteľným spôsobom vyjadrená v ustanovení § 417 ods. 1 Trestného poriadku a aplikačná prax všeobecných súdov nie je pri výklade tohto ustanovenia nijak nejednotná.

41. K námietke týkajúcej sa posúdenia materiálnej podmienky podmieneného prepustenia poukázali oba konajúce sudy na ustanovenie § 66 ods. 1 Trestného zákona, podľa ktorého súd môže odsúdeného podmiennečne prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život. Z citovaného ustanovenia Trestného zákona krajský súd zvýraznil skutočnosť, že preukázanie splnenia materiálnych podmienok podmieneného prepustenia musí odsúdený preukázať počas výkonu trestu, a to plnením stanoveného programu zaobchádzania. Z odôvodnenia uznesenia okresného súdu je zrejmé, že v čase jeho rozhodovania bol u sťažovateľa stanovený program zaobchádzania, avšak sťažovateľ ho vykonával v tom čase iba jeden týždeň, čo neumožňovalo posúdiť, či bol účel výkonu trestu odňatia slobody naplnený. Pokiaľ na základe uvedených skutočností dospeli konajúce sudy zhodne k záveru, že splnenie podmienok podmieneného prepustenia sťažovateľa z výkonu trestu odňatia slobody nebolo v dostatočnej a zákonom predpokladanej miere preukázané, nejaví sa toto ich rozhodnutie ako svojvoľné alebo arbitrárne.

42. Ústavný súd v tejto súvislosti opätovne pripomína, že jeho úlohou nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci. Pri posúdení namietaného uznesenia krajského súdu nebolo úlohou ústavného súdu preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie, resp. odpovedať na otázku, či malo alebo nemalo byť návrhu sťažovateľa vyhovené (porov. III. ÚS 124/2021, II. ÚS 139/19, III. ÚS 53/2021, IV. ÚS 64/2021).

43. Uvedený záver je potrebné aplikovať aj na námietku, ktorou sťažovateľ vytýka krajskému súdu spôsob, akým tento hodnotil listinné dôkazy pozostávajúce najmä z hodnotení sťažovateľa Ústavom na výkon väzby a Ústavom na výkon trestu odňatia slobody Bratislava z 18. januára 2019 a Ústavom na výkon trestu odňatia slobody Ružomberok z 8. februára 2019. Krajský súd v tomto smere vykonal dokazovanie nad rámec dokazovania vykonaného okresným súdom, avšak obsah uvedených hodnotení nepovažoval za dostatočne relevantný pre zmenu rozhodnutia okresného súdu a podmiennečné prepustenie sťažovateľa z výkonu trestu odňatia slobody.

44. Ústavný súd na tomto mieste dodáva, že aj v zmysle jeho ustálenej judikatúry neexistuje ústavou zaručené právo na to, aby bolo vyhovené návrhu odsúdeného na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Posúdenie splnenia zákonných podmienok je totiž vecou sudcovskej úvahy. Je teda na všeobecnom súde, aby skúmal a posúdil, či sú zákonné podmienky pre vyhovenie návrhu splnené, a svoje úvahy v danom smere riadne odôvodnil.

45. Napokon ani námietku týkajúcu sa konštatovania predčasnosti podania žiadosti bez náležitého odôvodnenia zo strany krajského súdu nie je možné ústavným súdom akceptovať. Už z odôvodnenia uznesenia okresného súdu jednoznačne vyplýva, že podmienka výkonu 2/3 uloženého trestu odňatia slobody bola u sťažovateľa splnená 9. mája 2018, pričom žiadosť sťažovateľ podal už 9. apríla 2018. Okresný súd navyše predčasnosť nekonštatoval iba vo vzťahu k formálnej podmienke vykonania 2/3 trestu, ale aj vo vzťahu k nemožnosti objektívneho preskúmania splnenia materiálnych podmienok vyjadrených v ustanovení § 66 ods. 1 Trestného zákona. Uvedené závery boli sťažovateľovi komunikované dostatočne zrozumiteľným spôsobom, preto ústavný súd aj v tomto smere posúdil sťažnosť sťažovateľa ako neopodstatnenú.

46. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že sťažovateľom napadnutý postup a uznesenie krajského súdu nesignalizujú možnosť porušenia základných práv a práv sťažovateľa uvedených v záhlaví tejto sťažnosti, dôvodnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. ústavný súd dospel k záveru, že medzi sťažovateľom napadnutým postupom a uznesením krajského súdu a obsahom týchto práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavnú sťažnosť preto ju ako celok odmietol podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde (bod 1 výroku tohto uznesenia).

III. 4. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu:

47. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ustanoviť navrhovateľovi právneho zástupcu, ak navrhovateľ o to požiada, ak to odôvodňujú jeho pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015).

48. Ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade u sťažovateľa nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia ústavným súdom (ako to vyplýva z časti III tohto uznesenia) je zrejmé, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015, II. ÚS 193/2020). Keďže nebol splnený jeden z nevyhnutných predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovel (bod 2 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. apríla 2021

Robert Šorl
predseda senátu